

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 7141/15 (2014)
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Весне Даниловић и Слађане Бојовић, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА из ..., ... из ..., ББ из ..., ВВ из ..., које заступа мр Зоран Божић, адвокат из Новог Сада, улица Јована Бошковића 14, поднетој против Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, ради поништаја закључка број: 46-037617/2014 од 16.09.2014. године, у правној ствари враћања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд број: 46-037617/2014 од 16.09.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцима накнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 22 У.13195/14 од 16.12.2014. године, одбијена је тужба тужилаца АА из ..., ГГ из ..., ББ из ..., ВВ из ..., поднете против закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд број: 46-037617/2014 од 16.09.2014. године, и одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене пресуде тужиоци су поднели Врховном касационом суду у Београду, захтев за преиспитивање судске одлуке.

Пресудом Врховног касационог суда Узп.бр.111/15 од 25.02.2015. године, захтев је уважен, укинута пресуда Управног суда 22 У.13195/14 од 16.12.2014. године и предмет враћен истом суду на поновно одлучивање.

Према образложењу пресуде Врховног касационог суда, Врховни касациони суд

налази да су основани наводи захтева којима се указује на то да Управни суд није правилно ценио наводе тужбе, прихватајући разлоге образложења оспореног закључка, при чему се из образложења закључка Агенције за реституцију Републике Србије од 16.09.2014. године види да тужена није ценила накнадно достављене доказе дана 03.04.2014. године, иако је исте поседовала пре одлучивања по поднетом захтеву. Како тужена пре доношења оспореног закључка није утврдила чињенично стање уз оцену свих доказа које је поседовала пре доношења одлуке уз навођење разлога који су били одлучни при оцени доказа, то се закључивање из побијане пресуде да накнадно достављене одлуке о одузимању имовине бившег власника нису од утицаја на другачију одлуку законитости оспореног закључка не може прихвати као правилно.

Поступајући у извршењу одлуке Врховног касационог суда Узп 111/2015 од 25.02.2015. године, којом је уважен захтев и укинута пресуда Управног суда 22 У.13195/14 од 16.12.2014. године и предмет враћен истом суду на поновно одлучивање, Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, оцењујући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па испитујући законитост решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу и списе предмета ове управне ствари и нашао да је тужба основана.

У тужби поднетој Управном суду дана 15.10.2014. године, тужиоци оспоравају Закључак туженог органа, наводећи да су уз захтев за враћање доставили 12 докумената дана 02.03.2014. године, с тим да је посебно наглашено да исправа о подржављењу није достављена. Нејасно је због чега тужена у свом Закључку ни једном речи не помиње документацију која је достављена накнадно уз поднети захтев. Наиме тужиоци су својим дописом 03.04.2014. године, доставили туженој све Одлуке о одузимању имовине бившег власника ДД. Увидом у наведене Одлуке о одузимању, јасно се може уочити да је Архив Војводине, ове Одлуке издао дана 26.03.2014. године, дакле након подношења захтева туженој за враћање, а да тужиоци у време подношења захтева за враћање нису имали Одлуке о одузимању, јер Архив Војводине није у року доставио ову документацију. Очигледно је да подносилац захтева, није од Архива на време добио потребну документацију, па је с обзиром да се ради о преклузивном року за подношење захтева исти поднет без наведене документације. Тужена је и поред очигледне чињенице да недостављање аката о подржављењу није настало због пропуста и омашке тужилаца, већ због неажурности Архива Војводине донела Закључак којим се одбацује захтев тужилаца да им се врати одузета имовина, и да је сва потребна документација по достављању из Архива прослеђена туженој. Стога предлажу да суд тужбу уважи, поништи оспорени Закључак и обавезе тужену да тужиоцима накнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе.

Тужени је у одговору на тужбу навео да у свему остаје при наводима из образложења оспореног закључка и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Из списка произилази да су се тужиоци обратили туженом са захтевом за

враћање одузете имовине односно обештећење заведеним под бројем 46-037617/2014 дана 02.03.2014. године, а у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. Међутим, како захтев није садржао све неопходне податке и доказе предвиђене законом како би се по њему могло поступати, јер уз захтев није достављен оригинал или оверена фотокопија исправе о подржављењу имовине, нити је наведен назив, број и година гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета о одузимању и сл., као ни извод из матичне књиге умрлих за бившег власника ДД, изводе из матичне књиге рођених за подносиоце захтева АА и ВВ, као и докази о постојању правне везе са бившим власником, и то решење о наслеђивању, односно други доказ на основу ког се на несумњив начин може утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником, у смислу чл. 42. став 3. тачка 2) и члана 42. став 4. тачка 1), 3) и 4), а у вези става 7. истог члана Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/2011), то је захтев тужиоца одбачен као неуредан.

Међутим, по становишту Врховног касационог суда израженог у пресуди, у чијем извршењу одлучује Управни суд, оспорени закључак је донет уз битну повреду правила поступка из члана 125 став 1. Закона о општем управном поступку, („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), који се сходно примењује у поступцима по захтевима за враћање одузете имовине и обештећењу на основу одредбе члана 11. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а којом је прописано да пре доношења решења морају да се утврде све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогући да остваре и заштите своја права и правне интересе, што тужени орган није учинио.

Ово са разлога што у поступку доношења закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд број: 46-037614/2014 од 16.09.2014. године, нису цењени накнадно достављени докази дана 03.04.2014. године, и то Одлука Градског Народног одбора за град Земун, Одељак народне имовине број 19913 од 04.11.1947. године и број 16075 од 09.09.1947 године, којом је конфискована имовина ДД и пренета у својину државе ФНРЈ, иако је тужени поседовао пре одлучивања о поднетом захтеву. Како тужени пре доношења оспореног закључка није утврдио чињенично стање уз оцену свих доказа које је поседовао пре доношења одлуке уз навођење разлога који су били одлучни при оцени доказа, па се стога за сада не може прихватити да је чињенично стање одлучно за решавање ове управне ствари на несумњив начин утврђено.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку тужени орган ће, донети ново, на закону засновано решење при чему ће приликом одлучивања имати у виду примедбе суда у погледу поступка којима је везан у смислу члана 69. став 2. истог закона, па ће на основу правилно утврђених одлучних чињеница у поступку проведеном без повреда правила, донети правилну одлуку.

Суд је, имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора и то на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 30.000,00 динара, а у складу са тарифним бројем 41. и 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.09.2015. године, 22 У. 7141/15 (2014)

Записничар
Весна Иконић,с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ/ИО